

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XLV. Quomodo Proclus Episcopus Imperatori persuasit, ut Joannis corpus
ab exilio transferret Constantinopolim, & in Ecclesia Apostolorum
deponeret.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Ob hæc igitur, ut dixi, summa omnium A admiratione exceptus est Proclus. Imperatori vero propter ipsius mansuetudinem, tum alia multa contulit Dei providentia, tum hæc præcipue quod jam dicturus sum.

σφόδρα μὴ ἐν, ὡς ἔφην, ἐθαυμάζειν ἐπὶ τούτοις ὁ πρὸς κλθ· τὰ δὲ γε βασιλεῖα διὰ τὴν πραότητα, καὶ ἄλλα μὴν πλείεστα παρὰ τὴν τῆς θεᾶς πρόνοια· ἐν ᾗ κατέκειτο.

CAPUT XLIV.

Κεφ. μδʹ.

Quomodo Valentinianus Junior Eudoxiam Theodosii filiam duxit uxorem.

Ὃς ὁ βασιλεὺς ἑλευθεριανὸς ἐν ᾗ, εὐδοξίαν ἔγαμεν τὴν θυγατέρα Θεοδοσίου.

ERat ipsi filia, Eudoxia nomine, quam ex Eudocia conjugè suscepit. Hanc Valentinianus ipsius consobrinus, quem ipse Occidentis partium Imperatorem creaverat, sibi uxorem dari postulavit. Cumque Imperator Theodosius id annuisset, & ambo Augusti meditarentur alicubi in confinibus utriusque imperii nuptias celebrare, placuissetque ut singuli dimidium viæ peragentes Theffalonicæ id facerent: Valentinianus Theodosio per literas significavit, ne se tantopere fatigaret: se namque venturum esse Constantinopolim. Postquam igitur Occidentis partes idoneis præsiidiis firmasset, nuptiarum gratiâ Constantinopolim advenit. Quibus celebratis Ildoro & Senatore Consulibus, mox accepta uxore, in Occidentem reversus est. Et hæc quidem eo tempore felicitas contigit Imperatori.

HἮν αὐτῆς θυγατρὴς ἐν τῆς γαμεῖν ἐν δοκίας, ὄνομα εὐδοξία· ταύτην εὐλεθριανὸς ὁ ἀνεψιὸς ὑπὸ αὐτῆ τῶν ἐσπερῶν μερῶν καὶ ἀσας βασιλεὺς, ἤτησε παρὰ τὸν βασιλεῖα ὡς ἡ ὁ βασιλεὺς ἐπένευσε Θεοδοσίου, καὶ ἐβελούον ἐν μεσαιχμῶν τῶν γάμων τελεῖσαι, ἐδόκει ἡ μερῶν σαμῶν τὴν ὁδὸν, ἐν τῆ Θεσσαλονικῆ τῆτο ποιεῖται μνησὶ εὐλεθριανὸς μὴ σκυλλεδαί αὐτῶν γῆξιν εἰς τὴν κωνσταντινέπολιν. ἀσθαλιεὶ σάμῶν ἐν τῆ ἐσπερία μέρη, αὐτὸς ἐπὶ τὴν κωνσταντινέπολιν ἀξάγειν τὰ γάμων γῆξιν ἔπιλεδαί ἐν ὑπάτεια ἰσίδωρου καὶ σινάτορος, λαβὼν τῶν γαμεῖν, αὐτῶν ἐπὶ τῆ ἐσπερία μέρη ἀνέδραμα· τοῦτο μὲν ἐν, καὶ τὸ δὲ τῆ βασιλεῖα δὴτύχημα γῆξιν γονεν.

CAPUT XLV.

Κεφ. μέʹ.

Quomodo Proclus Episcopus Imperatori persuasit, ut Joannis corpus ab exilio transferret Constantinopolim, & in Ecclesia Apostolorum deponeret.

Ὃς ἐπίσκοπος πρὸς κλθ· πείθει τοὺ βασιλεῖα, τὸ αὐτῶν μετακομῆσαι, εἰς κωνσταντίνην πόλιν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῆ τῶν δακτύλων ἐκκλησίᾳ καταδίδου.

NEc multo post Proclus Episcopus, Neos qui ob depositionem Joannis sese ab Ecclesiæ corpore se junxerant, ad unitatem revocavit, eorum dolorem prudenti consilio demulcens. Qua autem ratione istud perfecit, jam dicendum est. Joannis corpus quod Comanis sepultum erat, annuente Imperatore Constantinopolim deportavit, anno post ejus abdicationem quinto ac tricesimo. Idque solenni pompa per urbem traductum, ingenti cum honore in Ecclesia Apostolorum deposuit. Hoc igitur modo pacati hi qui Joannis causâ seorsum conventus agebant, ad unitatē

Οὐκ εἰς μακρὰν ἡ μὲν τὸ δὲ τὸν γῆξιν ὄνον, ἡ δὲ ἐπίσκοπος πρὸς κλθ· τὰς γῆξιν ἐξουσίας διὰ τὴν τῆ ἐπίσκοπος ἰωάννης καὶ θάφεισιν ἐπανήγαγε, φερῶν τὸ σῶμα τὴν λύπην αὐτῶν ἢ ἡ τῆτο πῆ, λαβὼν ὄνον· τὸ σῶμα ἰωάννης ἐν κομάνοις τεταμῶν, βασιλεῖα πείσας, τετακομῆσαι πῆ τῆ καθάρσει, εἰς τὴν κωνσταντινέπολιν μετεκόμισε καὶ μὲν πολλῆς ἰατρίας ἐπιμοσία πομπῶσας αὐτὸ, εἰς τὴν ἐπιτομῆ τῶν ἀποστόλων ἐκκλησίαν ἀπέθετο· περὶ τῆ τῆ ἐν ἐπὶ τῆτω οἱ δὲ αὐτὸν χωρῆσιν ἔμενοι, τῆ

ἐκκλησία λυώθησαν ἢ γέγονεν τῇ ἑξήκωδε. κατὰ ἰσαλία τῶ βασιλείας Θεοδοσίου, ὡς εἶπε τὴν ἐξομολογίαν ἢ ἐκάδα τῶ ἰαννουαρίου μηνός. Ζαυμάσαι δὲ μοι ἐπεισι, πῶς ὁ Φθόνος αἰρι-
χθῆς μὲν τελειώσασθαι, ἢ ψαλο, ἰωάννης δὲ ἐφείσατο μὴ γινῆσθαι διακόσια ἔτη πᾶσι τῆς ἐ-
αυτῶ τελειώσεως, ὑπὸ Θεοφίλου ἀκουαίνης γέ-
γονεν ἰωάννης δὲ, τριακός, πέμπτος ἔτι μὲν
τὴν τελειώσιν εἰς κοινωσίαν ὑπὸ προκλα εἰδέχ-
θη ἴσαστον προκλα Θεοφίλου τῶ ἱεροῦ δή-
νεκεν ἀλλά ταῦτα μὴ ὅπως γέγονε τε ἢ ἀεὶ
γίνεσθαι, τὸς φρονήσιος ἐδιαφύγει.

A Ecclesiae redierunt. Id autem conti-
git sextodecimo Consulatu Imperatoris
Theodosii, die VI. Calendas Februarias.
Ceterum hoc loco mirari subit, qui
factum sit, ut invidia livor Origenem
quidem mortuum appetierit, Joanni
vero pepercerit. Nam ille quidem an-
nis circiter ducentis post obitum ipsius,
à Theophilo excommunicatus est. Jo-
annes vero anno post mortem quinto ac
tricesimo, à Proclo receptus est in
communione. Tantum discrimen fuit
inter Procli mores atque Theophili.
Verum hæc qua ratione facta sint &
quotidie fiant, prudentes viros minime
latet.

Κεφ. μς.

CAPUT XLVI.

Περὶ τῆς θανάτου παύλου τῶ νοβατιανῶν ἐπισκόπου, ἢ τῶ μὲν
αὐτῶν χειροτονηθέντος μαρκιανῶν.

De morte Pauli Novatianorum Episcopi, & de
Marciano ejus successore.

Ὀλίγον δὲ μὲν τὴν τῶ σάμαθι ἰωάννη
ἀποθανόντος, ἢ παῦλος ὁ τῶ ἱεροῦ νοβατι-
ανῶν ἐκκλησίας ἐτελειώθησεν, ἐν ἰσαλίᾳ τῆ
αὐτῶ, ὡς εἶπε τὴν μίαν ἢ ἐκάδα τῶ ἰαννουαρίου
μηνός. ὡς τῆ ἐαυτῶ ἐκκομιδῆ, πᾶσας τὰς διαφορὰς
αἰρέσεως τρέπον τινὰ μίαν ἐκκλησίαν εἰς γά-
σάλο πᾶσαι γινῆσθαι τὸ σῶμα ἀχριτῶ μὴ-
μαθῶσιν ἰσαλμωδίας παρεπέμπον, ἐπέ-
περῶσιν, διαβίβω δὲ θόνη πᾶσαι ἐπέρα-
σθαι ἢ ἐπεὶ δὲ παῦλος ἀξίον μνήμης τε-
λειώσιν μνητῶν διεπράξατο, χειρῶδες εἶναι
ἡγεματῆς τῆς ἰσοεἰας αὐτοῦ προσεῖναι, πρὸς
ἀφέλειαν τῶν ἐντυγχανόντων αὐτῶ, ὅτι μὲν
ἰσαλμωδίας τῆ συνήθη τῆς ἀσκήσεως διαίτη
ἐχρηστο, μὴ δὲ αὐτῶς παρεκβαίνων αὐτῶ, καὶ ὡς
ἐδίδεκε τὰς δόξας ἀόκνως ἐκτελεῶν, παρα-
λίπει μοι δοκῶ, ἵνα μὴ ἀεὶ τὸ διαλείδωσιν,
ἀμωρεῶσιν τῶ ἀξίαν μνήμης, ὡς ἔφην,
καὶ ἐπιφωλεῖ τῶ ἀξίαν αὐτῶ. τίς δὲ ἐστίν, ἢ δὴ
λεξέσθαι μνητῶν τελειώσιν, πᾶσας τὰς
τῶν ἰσαλμωδίας ἐκκλησιῶν ἱερωμένους με-
ταπεινώσασθαι. Φρονήσιος, ἔφην, ἀνα-
δέξασθαι τινὰ ἐπίσκοπον, ἕως ἔτι ἐν τῶν ἐ-
σθαι ἐμῶ ἵνα μὴ μετὰ ταῦτα ταραχῶ
αἱ ἐκκλησίαι ὑμῶν ὑπομείνωσιν τῶν δὲ
λεγομένων, μὴ αὐτοῖς τῶ ὡς εἶπε τῶ ψῆφον

Lapso autem modico temporis spa-
tio post reliquiarum Joannis depo-
sitionem, Paulus quoque Novatiano-
rum Episcopus è vivis excessit, eodem
Consulatu, die duodecimo Calendas
Augusti. Qui in suo funere omnes re-
ligionum sectas, licet inter se discrepan-
tes, unam quodam modo effecit Ecclē-
siam. Quippe cuncta corpus ejus cum
psalmodiarum cantu prosecuta sunt ad tu-
mulum: eo quod dum viveret, ob vitæ
sanctimoniam cunctis pariter gratissi-
mus fuerit. Sed quoniam idem Paulus
jamjam moriturus rem plane memora-
bilem gessit, operæ pretium facturus mi-
hi videor, si eam huic historiæ inseram
ad legentium utilitatem. Nam quod
ægrotaans Monasticam disciplinam in ra-
tione victus constanter observavit, nul-
lo pacto eam transgrediens: & quod
preces solitas impigre peragere nun-
quam prætermisit, silentio prætereun-
dum puto: ne si in istis commemoran-
dis tempus trivero, rem ab eo gestam
plane memorabilem, ut dixi, & utilissi-
mam obscurare videar. Quænam autem
illa sit, jam dicendum est. Cum morti
vicinus esset, omnes Presbyteros Ecclē-
siarum quæ sub ipso erant ad se accer-
sitos, ita est allocutus: Curate ut Episco-
pum vobis eligatis, dum ego adhuc su-
perstes sum, ne Ecclesiæ vestræ posthac
perturbentur. Cumque illi dicerent,
dandam ipsis non esse ejus electionis